

AT SKRIVA SUM AT AND

– Tá ið tú situr og skrivar, hugsar tú ikki um virðislønir ella viðurkenning, sigur Oddfríður Marni Rasmussen, sum er í uppskoti til norðurlenska heiðursløn. Nú skrivar hann bæði stuttsøgur og nýggja skaldsøgu, sum skulu útgevast næstu árin.

EYÐUN KLAKSTEIN

Nógvrósta og virðislønta skaldsøgan »Ikki fyrr enn tá« eftir Oddfríð Marna Rasmussen er í uppskoti til Bókmentavirðisløn Norðurlandaráðsins í ár, og nú er bókin eisini útkomin á donskum máli.

»Ikki fyrr enn tá« vann skaldsøgukappingina, sum Bókhandlarafelagið og forlagið Sprotin skipaðu fyri í 2017, bókin kom út í 2018, og í fjør varð bókin heiðrað við Bókmentavirðisløn M. A. Jacobsens. Nú hevur tilnevningin til norðurlenska heiðursløn skapt áhuga fyri bókini uttanlands.

Hugin Eide hevur týtt bókina til danskt mál, og forlagið Torgard hevur útgivið bókina við heitinum »Først når...«.

– Tað er bæði stuttligt og lægið at lesa seg sjálvan á einum øðrum máli – og vita, hvat tey fáa burtur úr bókini, tá ið tey týða hana, sigur Oddfríður Marni Rasmussen.

Ovfarin av móttøku

51 ára gamli heimasandsmaðurin útgav fyrsta yrkingasavnið í 1994, og Oddfríður Marni Rasmussen hevur serliga verið kendur sum yrkjari. »Ikki fyrr enn tá« er fyrsta og einasta skaldsøgan, hann hevur skrivað. Og tað var vorðið sum

byrjan, tí bókin fekk sera góð ummæli og er heiðrað.

»Ikki fyrr enn tá« er hugvekjandi og skakandi søga um Janus og Elsu. Tey búa í íbúð undir Kongavarða á Argjum, og júst sum vit koma inn í søguna, er Elsa farin at bera seg øðrvísi og undarlíga at. Tað gerst greitt, at hon hevur ein illkynjaðan knýkil í heilanum, og heilsustøðan versnar alsamt, til tey fáa greiðu boðini frá læknanum um, at einki er at gera við sjúkuna – nú bíðar bara deyðin.

Vit fáa eitt avdúkandi og eindaleyst innlit í sjúkragongdina hjá Elsu fram ímóti tí endaliga. Janus, sum er rithøvundur og viðhvørt arbeiðir í bókahandli, gerst alt meira mótleysur og ørkymlaður um støðuna, men hann stuðlar Elsu í hvørjum lítlum feti fram móti deyðanum. Um beinini á teimum gongur hundurin við navninum Hundur, og tey trý stríðast ein vónleysan bardaga ímóti troystarloysinum – og deyðanum.

– Hóast eg einaferð havi sagt, at besta kenningin er viðurkenningin, so skrivi eg ikki fyri at fáa viðurkenning, og eg hevði als ikki væntað, at bókin fór at fáa so góða móttøku. Men tað er gott at fáa góð skoðsmál. Tað, sum eg havi verið fegnast um, eru brøv, sum eg havi fingið frá fólki við krabbameini og avvarðandi til

krabbasjúk. Eg havi helst rakt ein veruleikakendan tóna. Eg kendi ein væl, sum fekk heilavull og doyði, og eg fylgdi honum – eisini seinastu tíðina, so eitt sindur

av veruligum upplivingum havi eg brúkt í bókini, sigur Oddfríður Marni Rasmussen.

Hugsi ikki um virðislønir

»Ikki fyrr enn tá« hevur fingið nógv rósandi orð frá ummælarum. Sterka søgan hevði ávirkan

